

1870, a to pro 38 podílníků a že provedení knihovního převodu pro zbylých třináct podílníků nebylo provedeno pro formální překážku, ale že oněch třináct podílníků užívá svých podílů skutečně jako vlastníci. Dále tvrdili žalovaní, že pozemek služební také již od roku 1871 byl rozdělen a od té doby patřil žalobcům, třeba knihovní převod byl proveden teprve později. Podle tvrzení žalovaných se tedy měla věc tak, že obec Z. jest pouhou knihovní vlastníci, že roku 1871 prodala a odevzdala do užívání pozemek panující 51 podílníkům, kteří jej od té doby užívají, že obec byla do roku 1903 pouhou knihovní vlastníci služebního pozemku, ale že služebnost žalovaní vykonávají proti nynějším žalobcům již od oné doby (od roku 1871). Jest sice uznanou zásadou, že na vlastní věci nelze nabýti služebnosti. Vlastník, vykonává právo, jehož obsahem může býti služebnost, činí tak u výkonu svého práva vlastnického. Ale tam, kde sám vlastník nemá právo nakládati s věcí a užívati ji, ježto ji postoupil a odevzdal jinému, nevykonává již výkonem obsahu služebnosti své právo vlastnické, nýbrž, zciziv a odevzdav pozemek, chce vykonávati a vykonává proti jeho nabyvatelům právo služebnosti a nelze tedy míti za to, že vykonává své vlastnické právo. Neprovedení převodu vlastnictví v pozemkové knize nemůže proto brániti ani vzniku držby práva na věci cizí, ani jeho vydržení, tak stroze nelze rozšiřovati platnost zásady, že věc nemůže sloužiti vlastníku. Vždyť teorie i praxe uznává, že služebnost zaniklá spojením vlastnictví k pozemku panujícímu i služebnému obživne, když se vlastnictví rozloučí (srov. nál. 4595 sb. n. s.). Nelze seznati, proč by se neměla chrániti držba a vydržení práva služebnosti i proti pouhému knihovnímu vlastníku. Mohla tedy počítí držba pozemkové služebnosti způsobila k vydržení pro žalované proti vlastníku panujícího pozemku i proti jeho držiteli již od té doby, kdy bylo počato s jejím výkonem, třebaže vlastníkem panujícího pozemku v knize pozemkové zůstala obec. Držba a vydržení mohlo počítí i proti neknihovním nabyvatelům pozemku služebného i proti obci jako knihovní vlastníci. Vždyť služebnost jest právem věcným a jako takové působí absolutně proti každému. Početí držby k vydržení způsobilé nevadilo ani, že obec Z. zůstala zatím knihovní vlastníci panujícího pozemku a že dosud jest z části jeho knihovní spoluvlastníci, ani že obec zůstala knihovní vlastníci pozemku služebného do roku 1903.

Čís. 10852.

Žádostí dlužníka na věřitele, by přistoupili na mimosoudní vyrovnání, není osvědčeno ohrožení ve smyslu § 379 ex. ř.

(Rozh. ze dne 5. června 1931, R I 335/31.)

Soud první stolice povolil prozatímní opatření k zajištění peněžité pohledávky. Rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Žalující strana zažalovanou pohledávku vůbec neosvědčila, ani její ohrožení osvědčiti se jí nepodařilo. Podle § 379 ex. ř. jsou nebezpečím ohrožujícím

vydobyti pohledávky dlužníkovu jednání, jež nejsou hospodářsky a právně nutná neb obvyklá, zmenšují jeho jmění nebo je činí věřiteli nepřístupným. Okolnost, že žalovaný dopisem oznámil straně žalující, že nabízí mimosoudní narovnání a žádá slevu 55% z kapitálu, nestačí ku povolení zatímního opatření, nýbrž jest osvědčiti, že tu jest na straně žalovaného jednání, které jest způsobilé zhoršiti jeho majetkový stav vzhledem na jeho poměr k věřiteli, domáhajícímu se zatímního opatření. Že odpůrce takové jednání předsevzal nebo pravděpodobně mohl je předsevzít, nelze z osvědčených okolností usuzovati.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

I kdyby se přisvědčilo stěžovateli, že osvědčila podle § 389 ex. ř. dopisem žalovaného ze dne 15. prosince 1930 zažalovaný nárok, nelze jí přisvědčiti, že dopisem tím osvědčila i ohrožení zažalovaného nároku po rozumu § 379 ex. ř. Nestačí osvědčení objektivního nebezpečí, nýbrž třeba, by tu bylo ohrožení subjektivní, ohrožení nároku navrhovatelova určitou činností nebo určitým jednáním odpůrce, jež by mohlo pravděpodobně vydobyti navrhovatelovy pohledávky zmařiti nebo podstatně stížiti. Předloženým dopisem jest však jen osvědčeno, že žalovaný je ve finanční tísní, že se jeho majetkový stav zhoršil, nedoličuje však dopis ten nijakou pozitivní činnost žalovaného, která by vydobyti zažalovaného nároku přímo ohrožovala. Nepochybil tudíž rekursní soud, zamítnuv návrh na povolení prozatímního opatření.

Čís. 10853.

Pravovárečné měšťanstvo jest právnickou osobou. Nezaniká tím, že zcizilo předmět podniku (pivovar) na třetí osobu.

I hromadné osobě lze uložit výkon vyjevovací přísahy podle § 47 ex. ř. Má-li vícečlennou reprezentaci, závisí na úvaze soudu, kterému nebo kterým reprezentantům má býti uložen výkon přísahy.

(Rozh. ze dne 5. června 1931, R I 434/31.)

V exekuční věci proti Pravovárečnému měšťanstvu v N. navrhl vymáhající věřitel, by byl ustanoven rok podle § 47 ex. ř. S o u d p r v é s t o l i c e návrh zamítl. D ů v o d y: Proti návrhu vymáhající strany na složení vyjevovací přísahy podle § 47 ex. ř. namítal František H., že není funkcionářem Pravovárečného měšťanstva v N., poněvadž toto neexistuje, není proto oprávněn je zastupovati, nemůže proti němu z toho důvodu býti vedena exekuce, aniž může býti přidržen ke složení přísahy podle § 47 ex. ř. Výpisem z rejstříku jest osvědčeno, že pravovárečné měšťanstvo v N. již neexistuje. Není proto návrh podle § 47 ex. ř. odůvodněn proti bývalému funkcionáři neexistující již firmy, pročez bylo námitkám Františka H-a vyhověti a návrh zamítnouti. R e k u r s n í